

der udstedt et Adgangsbevis for den og den.

Medens jeg saaledes vilde være tilbøjelig til at mene, at her kunde man godt foretage en Lettelse i Forhold til det nugældende og muligvis skaane de handelsrejsende for Bøder og Mulkter, er der et andet Punkt, hvor jeg tror, at man dog maa holde noget paa det, der gælder nu. Efter den nugældende Lov er det jo saaledes, at paa hvert Sted, hvor den handelsrejsende kommer hen, skal han forevise sit Adgangskort baade paa Toldkamret og for Politiet, og det er vist noget af det, der betragtes som det chikanøse, at de ogsaa skulle forevise det for Politiet. Naar det nu i Fremtiden bliver saaledes, at dette kan ske ved en befuldsmægtiget, behøver den handelsrejsende altsaa overhovedet slet ikke at sinke sin Tid med at gaa rundt, men kan sende en Handelsven, en Hotelportier eller hvem han vil ned med Beviset til Forevisning, og jeg vilde tro, at det vilde være heldigt, om der blev indsat en Bestemmelse om, at Handelsbeviset i hvert Fald skal forevises paa Toldkamrene paa de Pladser, hvor den rejsende vil gøre Forretning. Det vil altsaa ikke blive til nogen Gene for den handelsrejsende selv, men det vilde dog blive en vis Kontrol, som derved øves. Saa vidt jeg har kunnet se af de Bilag, der følge med Lovforslaget, er det saaledes baade i Sverige og Norge, at paa hvert Sted, hvor den handelsrejsende vil gøre Forretninger, maa han forevise sit Adgangsbevis et Sted.—I Lovforslagets § 4 staar, at paa første Toldsted, hvortil den handelsrejsende fra Udlandet ankommer eller er ankommen, og indenfor hvis Distrikt han agter at gøre Ophold, skal han have sit Adgangsbevis med. Meningen heraf maa dog vel være den, at han skal gøre Ophold for at gøre Forretninger, thi man kunde jo godt tænke sig, at en saadan rejsende kom her til Landet og vilde indlede sin Rejse med at gøre et Ophold i nogle Uger paa et eller andet Badeetablisement ved en Købstad; i saa Tilfælde kunde man dog ikke forlange, at han skulde løse et Adgangsbevis, som skulde være gyldigt fra den Dag, han kommer der. Det maa vel være Meningen, at han først skal løse Adgangsbevis, naar han gør Ophold for at gøre Forretninger. Jeg tror, at man her maa gøre en lille Redaktionsændring.

Hvad Reglerne i § 6 angaar, som vedrøre vore indenlandske Handelshuse, der gøre Forretninger paa Udlandet, tror jeg efter det Gennemsyn, jeg har foretaget, at

man i det store og hele kan tiltræde den Affattelse, Lovforslaget her har faaet.

Det ærede Medlem (Lauridsen), der nys talte, fremdrog Spørgsmaalet om at give de handelsberettigede Adgang til ogsaa at handle ude paa Landet. Ja, der er, efter som Udviklingen er foregaaet, naturligvis meget, der kunde tale derfor. Men man maa dog ogsaa erindre, at det er en af de faa, om jeg saa maa sige, Forrettigheder, vore Købstæder endnu have tilbage, som derved vilde blive tagen fra dem, saa man maa dog vel ogsaa fra Købstædernes Synspunkt overveje, hvor langt man eventuelt kunde gaa i den af det ærede Medlem antydede Retning. Jeg skal være meget villig til at deltage i Forhandlingerne om den af det ærede Medlem udkaastede Tanke; der kunde maaske være noget, der talte for, at i hvert Fald de nyopdukkede, meget store Stationsbyer ogsaa bleve dragne ind under det Omraade, hvor de fremmede handelsrejsende kunde bevæge sig og gøre deres Forretninger, men om man skulde kunne slaa fast, at det ogsaa skulde gælde ud over hele Landet, for enhver Landsby, enhver Landhøker o. s. v., vil jeg dog mene trænger til noget nærmere Overvejelse. Men det var maaske heller ikke det ærede Medlems Tanke, at det skulde gaa saa vidt. Da Sagen imidlertid, efter hvad den sidste ærede Taler anførte, vil komme i et Udvalg — det vil, saavidt jeg forstod det ærede Medlem, blive foreslaaet —, vil der jo kunne blive Anledning til der nærmere at drøfte disse Enkeltheder. Jeg skal slutte med atter at udtale mine Meningsfællers Beredvillighed til at arbejde med til, at dette Lovforslag kan blive fremmet og blive til Lov snarest, da vi erkende, at den nuværende Ordning fra 1839 er utidssvarende og ikke passer til de nuværende Forhold.

Holger Petersen: Da det Lovforslag om dette Emne var til Behandling i Februar 1908, gjorde jeg mig til Talsmand for en Beklagelse af, at Forslaget kun gik ud paa en stykkevis Ændring af den forældede Forordning af 1839, som i høj Grad trænger til en gennemgaaende Behandling og Revision, og denne Tanke fandt ogsaa sit Udtryk i den af det nedsatte Udvalg afgivne Beretning. Der er derfor kun Grund til at takke den højtærede Minister, fordi dette Ønske er blevet opfyldt ved Forelæggelsen af dette Lovforslag, som i væsentlig Grad imødekommer de Krav, som Tiden og forandrede Handelsforhold stille. Saaledes som Forslaget denne Gang forelig-